

Lideratge i més societat, un govern millor

Tant en l'esfera privada com en l'esfera pública, el lideratge constitueix un element clau per a l'èxit dels projectes, especialment quan són ambiciosos i suposen canvis dels objectius i pràctiques habituals. Cal que el lideratge sigui de prestigi de cara endins perquè sigui reconegut i eficient de cara enfora. En els projectes col·lectius no es pot avançar amb contundència quan es tenen peus de fang. Un dels terrenys on aquesta formulació general adquireix unes dimensions més notòries és el de la política democràtica.

En el context de Catalunya, tot indica que el lideratge està actualment ben cobert. CiU i ERC tenen una responsabilitat compartida. L'estabilitat del Govern resulta una condició necessària, tant per gestionar el país de la manera més harmònica possible en l'àmbit socioeconòmic, com per incentivar la internacionalització política i econòmica de primer nivell que el país necessita –amb suport dels sectors polítics i socials que donen suport al “dret nacional a decidir”–. En els objectius bàsics del país cal garantir que no hi hagi fissures.

Tanmateix, seria un error que el Govern i els partits que li donen suport creguessin que es poden enfrontar tots sols a les adversitats que es trobaran tant en l'escenari de l'Estat com en l'escenari internacional. Un dels havers més destacats de Catalunya és la solvència pràctica i intel·lectual de determinats sectors de la seva societat civil. En el món empresarial, universitari, de la recerca, dels col·legis professionals, de l'associacionisme, etc., hi ha tota una sèrie de recursos humans que no han

estat gaire *explotats* políticament. En els àmbits de les infraestructures, del benestar, de les comunicacions, de l'energia, de la sanitat, de la ciència, de l'ecologia, de l'educació, de la cultura, etc., hi ha actors socials de qualitat i amb vocació de país, capaços d'aportar bones idees, projectes i estratègies, i que no han rebut prou atenció fins ara per part de les institucions públiques. Es tracta d'actors, diguem-ne, llegits i viatjats. Actors informats, analíticament solvents i que pensen el país en termes de modernitat i de futur. Caldria que des del Govern s'optimitzessin tots aquests recursos i energies. Crec que falten ponts entre el Govern/administració i els sectors més dinàmics i preparats de la societat catalana. Aquí, algunes pràctiques de països anglosaxons (per exemple, les

FERRAN REQUEJO

CATEDRÀTIC DE CIÈNCIA POLÍTICA UPF

El Govern ha d'aprofitar la solvència pràctica i intel·lectual de certs sectors de la societat civil

Royal Commissions) són una referència clara, igual que les experiències, més conegudes, de la gestió pública-privada.

Resulta obvi que a Catalunya la qüestió nacional i la qüestió social estan imbricades. I ho haurien d'estar molt més els objectius i les estratègies en tots dos àmbits, també per part dels partits catalanistes de l'oposició (el PSC s'està convertint en un partit de psiquiàtric). Això s'emmarca en un dèficit fiscal escandalós i en l'actuació d'un govern espanyol que incompleix sistemàticament els acords previs (8.600 milions d'euros) i que actua, en contra de les indicacions europees, d'una manera molt deslleial respecte a Catalunya –centrifugant el dèficit i no assumint-ne la seva part proporcional, que és la més gran del conjunt; no aplicant-se a si

mateix el que exigeix a les comunitats autònomes; mantenint ministeris sencers inútils i redundants; tancant la porta sistemàticament a acords territorials equitatius, etc.

Des de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, el marc legal espanyol s'ha transformat en un marc hostil per a Catalunya. A més, les pràctiques del govern central constitueixen una font sistemàtica d'ofegament econòmic i fiscal. Tal com s'ha interpretat la Constitució i tal com els governs centrals l'apliquen, un munt d'articles i de pràctiques s'han convertit en bombes contra l'autogovern: interpretacions homogeneïtzadores de la *unitat de mercat*, de la noció d'igualtat, dels drets, de les lleis de bases, lleis orgàniques, etc. Una de les conclusions de l'actual política comparada d'estats plurinacionals és que les versions unitaristes de la igualtat de ciutadania i de la sobirania popular, ja siguin de caràcter no democràtic o de caràcter jacobí, esdevenen versions que, en atemptar contra el reconeixement i l'acomodació del pluralisme intern, també ho fan contra els mateixos valors liberaldemocràtics. En aquests casos, els ciutadans de les minories permanents de caràcter nacional són tractats de manera desigual com a ciutadans de segona, tot en nom de la “igualtat de ciutadania”.

A Catalunya, la congruència entre les institucions – Govern, Parlament, ajuntaments, etc. – i la societat civil resulta imprescindible en aquests moments de canvi. Però encara ho és més la interrelació entre aquests dos àmbits del país. Si políticament hi ha un bon lideratge i més societat, també hi haurà un govern millor. I Catalunya pot ser imparable.

FRANCESC MELCION